

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél*

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXVI. évfolyam

2022. Húsvét

Ima

Bocsásd meg nekünk
a háborút, Uram!
Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia,
könyörülj rajtunk, bűnösökön!
Úr Jézus,
aki Kijev bombái alatt született,
könyörülj rajtunk!
Úr Jézus,
aki egy anya karjában haltál meg
egy harkivi bunkerben,
könyörülj rajtunk!
Úr Jézus,
akit húszévesen a frontra
küldtek,
könyörülj rajtunk!
Úr Jézus,
aki még mindig fegyvert fogó
kezeket látsz
kereszted árnyékában,
könyörülj rajtunk!
Bocsáss meg nekünk, Uram!

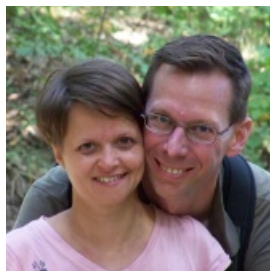
(Ferenc pápa imája Ukrajnáért - részlet)

Beköszöntő

Mostanában esténként elalvás előtti Lackfi János *#jóéjtpuszi* című könyvéből (Harmat Kiadó, 2021) olvasok el egy-egy gondolatot. Egy-egy ilyen két-három perc alatt elolvasható kis hitvallás, „jóéjt puszi” felnőttként is segít az elalvásban. Egyik este a *Végesség* című írására csodálkoztam rá. Azt fejtegeti benne, hogy mennyire szeret megkapaszkodni a hamis biztonságot nyújtó véges értékekbe: az anyagi biztonságba, egy megbízható autóba, a családjába, a tehetségébe. Pedig, ha ezek a véges dolgok meginognak, akkor tud Isten munkálkodni, mert ott kezdődnek azok a végtelen dolgok, melyekre valóban hagyatkozni lehet: Isten ígéretei, törvénye, áldása és örökrésze.

Rádöbbsentem, hogy én is, és talán most mindnyájan ebben a helyzetben vagyunk. A Covid, az infláció és a háború megingatták biztosnak hitt világunkat. Az egyetlen biztos pont, amiben megkapaszkodhatunk ebben a mozgásban lévő világban, Jézus szeretete. Jézusé, aki annyira szeretett, hogy meghalt értünk a kereszten.

Erre a Jézusra mutatnak lapunk írásai, ő az, aki mindegyik történetből kiolvasható. Ő az, aki hív mindnyájunkat: hagyjuk a véges dolgokat, bízunk inkább őbenne, a végtelenben!

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Tartalom

Te kinek a jelét viseled magadon?

Henrik atya

Krisztuskövetés

Szóts Miklós

Boldog-e a házasságod?

Schwarczkopf Bálint

Akikért valaki imádkozott

Bene Lajos

Köszönet

Medgyessy Ferenc

Jézus mindenre képes

Molnár Cecília

Húsvéti vallomások

Schwarczkopf Bálint

A „bankpedagógus”

Kiss István

Via Crucis

Mickó

Via Lucis

Mickó

- 28** **Közös-s-égi úton II.**
avagy körök a vízen
Mickó
- 29** **Mi-NEK-ünk**
Pohlingerné Fábián Bernadett
- 30** **A 2022-es év szalézi strennája**
"Tegyetek mindent szeretetből, semmit se
kényszerből" (Szalézi Szent Ferenc)
Győrik Balázs
- 32** **Élj másokért!**
Lelkinap a Don Boscóban
Horváth Mária
- 34** **Lelkinap saját keresztúttal**
Tóth-Oborni Dorottya
- 36** **Harmincéves a Don Bosco,**
a mi iskolánk!
Fejes Imre
- 44** **A régi Albertfalva boltjai**
Sütemén László
- 50** **Gyereksarok**
Kovács-Rokolya Boglárka
- 53** **Ismered a templomot?**
Borbélyné Bató Margit

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél*

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3

Felelős kiadó:

Dr. Gável Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Borbélyné Bató Margit, Fejes Miklós, Gável Henrik, Kiss Gábor, Kiss István, Kovács-Rokolya Boglárka, Makrai Ákos, Szakácsné Ujházy Mária és Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Tomka Ildikó, www.pixabay.com,
www.cathopic.com, www.unsplash.com,
Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Következő lapszámunkba

2022. május 22-ig

várjuk írásaitokat az
egyhazkozsegilevel@gmail.com
címre.

Te kinek a jelét viseled magadon?

Selma Lagerlöf, Nobel-díjas író egyik írásában felidézi azt az északi népek által ismert legendát, mely a vörösbegy nevű madárnak a történetét meséli el. A legenda úgy tartja, hogy Jézus szenvedésének napján egy szürke színű tollas kismadár a Megváltó szenvedésének útjára tévedt. Ugrándozva, néha fel-felröppenve követte a szenvedő Krisztust a Via dolorosán, és megdöbbenve látta, hogy milyen kegyetlenül bánnak az emberek a világmindenség Urával, aki zokszó nélkül, mély szeretettel viszi keresztjét. A kismadár megrendült és megesett a szíve az ártatlanul szenvedőn. Elhatározta, hogy amennyiben rajta áll, megpróbál segíteni rajta.

Bátorságot és erőt vett magán, és egyre közelebb repült a keresztet cipelőhöz és egy óvatlan pillanatban kihúzott egy tüskét az elítélt Úrnak a homlokából, mely abba mélyen befúródott. De abban a pillanatban egy vércsepp buggyant ki a szenvedő Úr homlokából és ráhullott a kismadár nyakát beborító pihés tollakra. A vércsepp azon nyomban szétterjedt és megfestette mellének teljes tollazatát. Másnap, amikor a kismadár megfürdött, megdöbbenve látta, hogy a vérfestette vörös folt nem tűnt el a melléről. Amikor tojásból kikelt kicsinyei nagyra nőttek, azoknak a mellén is ott csillogott az a vörös vérfolt, mely azután nem tűnt el ennek a fajta madárnak a tollazatáról.

A vörösbegyekről szóló kis mese valami nagyon mélyet üzen nekünk. Nagybőjtben vagyunk, de az Úr szenvedésének eseményét szemlélve igyekeznünk kell egyre közelebb jutni a szenvedő Krisztushoz, aki ma is értünk járja a szenvedés útját, hogy megváltó szeretetének vérpatakjával megtisztíthasson minket. Kész vagy-e Te is közeledni az Érted meghalni kész Üdvözítőhöz, vagy inkább gyáván vagy éppen közömbösen elfordulsz, és a magad megszokott és már kitaposott útját járod? Különösen ezekben a háborútól és könnytől áztatott, zivataros napokban szólít meg téged az értünk keresztet hordozó Mester, hogy válladat a keresztje alá odatartva segíts vinni szenvedő testvéreid terhére. Az Úr arra vár, hogy részt vegyél az Ő szenvedésében. Mert testvéreidben Őt látod szenvedni.

Nem azért vár Rád, mintha Te segíthetnél Neki annak a nagy tehernek a hordozásában, amit a világ megváltásának hívnak, hiszen nincs a világon az az ember, aki ezt a terhet akár csak egy kicsit képes lenne megmozdítani. Nem, Ő arra vár, hogy miközben közelébe férkőzöl, meggyógyíthasson Téged.

Nem véletlenül írja Izajás próféta a szenvedő szolga képében megjelenő Messiásról, hogy „sebei szereztek nekünk gyógyulást”. Jézus egy csepp vére képes megváltoztatni életedet, ha hagyod, hogy Rád hulljon gyógyszerként. Ahogyan annak az első kismadárnak az életében történt, úgy azt akarja az Úr, hogy a Te odaadásod által megjelölhesse Szent Vérével azokat is, akiket szeretsz, akik Hozzád tartoznak és hasonlóképpen megváltásra szorulnak. A Szentírás ezért mondja, hogy Jézus vére hathatósabban kiált, mint Ábelé. Ábel vére a testvérgyilkosság égbekiáltó bűnét harsogta, de az Úr Szent Vére a megváltás isteni tettét hirdeti. Akit ez a vér megjelöl, az más ember lesz. Isten gyermeke, aki már az új élet hordozója ebben a világban. Amint a vörösbegy színes tollával, úgy a Jézus vérében újjászületett keresztény ember az életével válik a húsvét hírnökévé. Akarsz-e az Úr vére által megjelölt lenni?

Szívből kívánom, hogy ezen a húsvéton megtapasztaljátok Jézus vérenek erejét a lelki szabadulás és újjászületés által!

Szeretettel és imával:

Henrik atya

Olvastam

Krisztuskövetés

Múlt év vége felé az Új Emberben számos visszatekintés jelent meg a NEK-re. Az Ürge-Vorsatz Dianával való beszélgetésben egy – igazából mellékes – motívum felkeltette a figyelmemet. Erről számolnék be.

Ürge-Vorsatz Diána, a NEK egyik hírnöke, családjával kissé késett a zárómiséről, már bezárták a hármaskaput, mielőtt bemehettek volna. Nem egyedül, két magas rangú politikus is ott ragadt. *„Az egyikük olyan liberális, amennyire csak azt el lehet képzelni”* mondta Diána.

Nagyon elkeseredett, hogy nem láthatja, hallhatja saját fülével a pápát. A biztonságiak mondták, hogy a VIP-eseket, akiknek díszmeghívójuk van, hamarosan beengedik. De kiderült, hogy az ő meghívója nem ilyen. Inentől hadd idézzek:

„Nagyon kétségbe voltam esve. És akkor egyszer csak a liberális politikus elővette a meghívóját, és titokban átnyújtotta: Fogjad, ne mutasd, hogy kié, menjél. ... Nem azzal foglalkozott, mint a másik politikus, aki előadta, jaj hát remélem, nem hagynak sokáig aszalódni a napon, hanem átadta nekünk a VIP-meghívóit, mert látta rajtunk, hogy nagyon szeretnénk közelről látni a pápát. A Szentatya pedig a homíliájában pont arról beszélt: ne a privilégiumokat gyűjtsük, hanem szerényen éljünk. Összecsengett bennem ez a két dolog.”

Nekem egy régi olvasmányélménnyel csengett össze. Fiatal koromban karácsony előtt rendszeresen Gárdonyi *Arany, tömjén, mirha* című elbeszéléskötetét olvastam. Egyik elbeszélésben az ördög és Szent Péter versenyez: hány keresztényt találhatnak. Az ördög ide-oda viszi Pétert a Földön keresztény társadalmakba, de az emberek viselkedése alapján Péter egyiket sem ismeri meg kereszténynek.

Végül egy háborús vidéken menekülő csoportot figyelnek. Az út mellett egy halott anya, mellén csecsemője sír. Egy asszony sírva felveszi a csecsemőt és viszi tovább magával. Péter végre mondhatja: ez egy keresztény.

Az ördög hahotázva közli vele, hogy ezek mind muzulmánok. De Péter csak makacsul hajtogatja: keresztény. Hol keresztelkedett meg? – kérdezi az ördög. A válasz: az előbbi könnyekben.

Keresztény – annyit jelent, hogy Krisztust követő. A fenti eseményben melyik politikus volt Krisztust követő?

Szóts Miklós

Boldog-e a házasságod?

Lapunk karácsonyi számában megismerkedtünk a MÉCS mozgalommal és családközösségekkel. Ezen felbuzdulva feleségemmel, Orsival kedvet kaptunk, hogy kipróbáljuk a MÉCS Napok Házasoknak lelkigyakorlatot.

A MÉCS Napokon nem csak a MÉCS Családközösségek tagjai vehetnek részt, hanem mindenki számára nyitott programok, aki az adott életállapotban van. Létezik MÉCS Napok társskeresőknak, fiatal pároknak, házasoknak, illetve papoknak és szerzeteseknek, továbbá a mindenki számára nyitott Eucharisziáról szóló lelkigyakorlat. Mindegyik a mozgalom alapítója, Gabriel Calvo atya programjain alapszik.

A lelkigyakorlat helyszíne a 15 percnyi autótúra lévő budatétényi verbita lelkigyakorlatos ház volt, így nem

kellett sokat utaznunk, mégis sikerült eltávolodnunk az itthoni dolgoktól. Azért furcsa volt ilyen közel megszállni az otthonunkhoz.

Az alkalom péntek délutántól vasárnap délutánig, 48 órán át tartott. Talán sose volt még ilyen tartalmas 48 óránk! Már péntek este, vacsora után elkezdődött az egyre mélyülő témák feldolgozása önismeretről, a házasságunk állapotáról, az Isten terve szerinti házasságról, a kölcsönös bizalomról és párbeszédről és egyéb témákról, melyek mindegyike nagyon „megdolgozott” minket.

Egy-egy témát Mészáros Domonkos atya, a program lelki vezetőjének előadása vezetett fel, majd a szervező családok témához kapcsolódó mély és személyes tanúságtételei után egyéni feldolgozással folytatódott, végül a házaspároknak egymással kellett megbeszélniük, amire jutottak. Olyan mély beszélgetéseink voltak ebben a 48 órában Orsival, mint máskor nagyon ritkán, és egyszerre ilyen mennyiségben talán soha eddig. Egészen új szemmel tudtunk egymásra nézni és a kapcsolatunkat is teljesen átértékeljük ezek hatására.

Mindez alatt szinte tapinthatóan érezhető volt Isten közelsége, akit nemcsak a napi szentmisék, hanem az előadások és a különleges „liturgiák” is közel hoztak, egészen a szívünkbe. Isten nélkül mindaz a változás nem történt volna meg, ami végbement bennünk.

Tizenöt különböző korú házaspárral éltük át ezt úgy, hogy a végére különös szimpátiát és barátságot éreztünk egymás felé. A záró beszélgetésen többükről kiderült, hogy a szakadék széléről húzták vissza a házasságukat a lelkigyakorlat segítségével. Megrázó volt hallgatni őket.

Boldog-e a házasságod? Ha magadba nézel és a válaszd erre a kérdésre: nem, akkor azért ajánlom a MÉCS Napok Házasoknak lelkigyakorlatot, ha a válaszd: igen, akkor pedig azért. Bármilyen kapcsolat tud mélyülni, igazibbá, örömtelibbé, értékeesebbé, élettelibbé válni, ha egy ilyen lelkigyakorlat segítségével megújul.

A MÉCS Napok rendszeresen megrendezésre kerülnek. A legközelebbi házasoknak szóló 2022. május 13-15. között lesz. Részleteket a mecshonlap.hu oldal MÉCS Napok / Aktuális fülén találsz.

Schwarczkopf Bálint

Akikért valaki imádkozott

Kép: Katolikus Karitás

Február 26-án szombaton délután e-mailben jött a Katolikus Karitás felhívása, hogy arra kéri a plébániák karitászcsoportjait, tartsanak gyűjtést az ukrajnai háború elől menekülők javára. A kérés komoly választás elé állított bennünket: mikor legyen a gyűjtés? Csak vasárnap tudjuk meghirdetni. Ha másnapra szervezzük, akkor félő, hogy sikertelen lesz. Ha jövő hétre, akkor pedig már nem olyan értékes. (Kétszer ad, ki gyorsan ad!) Mint már tudjátok, a gyorsabb gyűjtés mellett döntöttünk, így másnap, február 27-én vasárnap délután már a közösségi házban fogadtuk az adományokat. Előzetes féltelmeink alaptalanok voltak: hatalmas mennyiséget, kb. 10 köbméter adományt hoztatok, sokan már szortírozva, felcímkézve. Az adományok fogadásában lelkes gimnazisták tá-

mogatták a karitászcsoport tagjainak munkáját.

Időközben Imi, a karitászcsoport egyik tagja jelezte, hogy ellenállhatatlan késztetést érez arra, hogy elkérje a munkahelyén, a Szent Imre Gimnáziumban működő Emericus Sportegyesület kisbuszát, mert el kell mennünk a határra. Az egyesület elnöke és a gimnázium igazgatója is pozitívan álltak a kéréshez (ezúton is köszönjük nekik!), sőt Schulek tanár úr már aznap este hozta is a kisbuszt a közösségi házhoz. Közben olyan jelzést kaptunk a Karitátszközponttól, hogy akkor segítünk a legtöbbet, ha minél több embert magunkkal hozunk visszafelé a határról. Karitászcsoportunk másik tagja ezt hallva rögtön felajánlotta a családjuk kisbuszát, hogy minél nagyobb kapacitást ajánlhassunk fel.

Mint kiderült, kellett is a másik kocsi, mert olyan sok adomány gyűlt össze, hogy azt is telepakoltuk. Így indulunk hétfő reggel az ukrán határhoz.

Útközben folyamatosan csörgött a telefon, jöttek a különböző információk: menjünk Nyíregyházára, ott a központi raktár; onnét ne menjünk tovább, mert az ukrán oldalról lezárták a határt; egy somogyi faluban üresen álló parasztházba szívesen fogadnak menekülteket...

Végül leértünk Nyíregyházára, a raktárba. Tényleg nagy szükség volt az adományokra! Albertfalva gyors felajánlása gyakorlatilag megduplázta az akkor rendelkezésre álló készleteket. Érkezésünkkel jött a telefon, hogy azonnal induljunk a határhoz, mert nagy tömegben jönnek a menekültek, minden férőhelyre szükség van. Szerencsére éppen a raktárban voltak a Máriapócsi Kegyhely dolgozói, akik segítettek a gyors lepakolásban. Így hamarabb indulhattunk tovább, az onnét egy órányira lévő határra.

Az egyes határátkelőket elosztották a segélyszervezetek között. A Katolikus Karitászi Beregrúrány és Barabás határátkelő mellett teljesített szolgálatot. Minket Barabásra hívtak, ami a határtól 3 kilométerre lévő kis falu. A befogadópona a faluban lett kialakítva, a határhoz csak a rendőrség engedélyével mehettünk volna, ha lett

volna ott dolgozunk. Az ottaniak mondták, hogy az ukrán oldalon hatalmas a torlóadás, több kilométeres a kocsisor, de a gyalogosok is rengetegen vannak. A rendőrök a gyalog érkezőket buszokkal szállították a határról a befogadóállomásra. Az autóval érkezők nyilván a maguk útján mentek tovább. Érkezésünkkel derült ki, hogy időközben annyi autó érkezett a menekültek elszállítására, hogy már nincs kit elvinni. Persze ez csak egy ideiglenes állapot, mert bármikor jöhetnek új menekültek, de az is lehet, hogy megint lezárják a határt. Minden kiszámíthatatlan, de ha bármi történik, azonnal reagálni kell rá.

A fogadóállomást a faluházban alakították ki. A színházteremben kórházi ágyak voltak felsorakoztatva, ezeken feküdtek a fáradt emberek, egész családok. Ők meghatározott céllal szerettek volna továbbmenni, már megbeszélték valakivel, hogy jön értük, a fuvart várták. A gyerekek csendben játszottak a sarokban. Az asszonyok ukránul beszélgettek, de a legtöbbben telefonon szervezték az útjukat, elhelyezésüket. Mindenki nyugodt, felszabadult volt. A konyhában állandó volt a sürgős-forgás, a karitászi önkéntesek hatalmas kondérokban hozták a teát, ruháskosarakban a megkent, becsomagolt szendvicseket. Akkor állt be az udvarra egy teherautó, egy hatalmas, felfújható melege-

dősatrat hozott. Azonnal ott termett minden önkéntes, gyorsan lepakoltuk. Eközben elkezdtek szállingózni a menekültek. Amíg a többiek a sátrat állították, addig én beálltam a tolmácsok közé, hogy az angolul tudó me-

Kép: Katolikus Karitás

Kép: Magyar Kurír

Kép: Magyar Kurír

nekülteket faggassam arról, hogy milyen segítségre van szükségük. Volt köztük mindenféle náció: magyar, ukrán, afrikai, arab. Volt egy feszült indiai üzletember, aki a repülőgéphez sietett volna. Az afrikaiak és az arabok mind Ukrajnában tanuló egyetemisták voltak.

Szerettünk volna indulni, próbáltuk megszervezni, hogy ki jön velünk. Ez egyáltalán nem volt egyszerű. Mint megtudtuk, többen már napok óta gyalogoltak éten-szomjan a késő februári hidegben, rettegve, hogy vagy a háború éri utol őket, vagy akaratos ellenére besorozzák őket katonának. Örültek annak, hogy végre leülhetnek, ehetnek-ihatnak, de legfőképpen annak, hogy megszűnt a félelem. Azt érezték, hogy elérték az úti céljukat (ami félig-meddig igaz is), de hazánkból nézve éppen egy új útba kezdtek bele a menedékük felé. Mások már kész tervekkel érkeztek. Elhárítottak minden segítséget, mert már várták azt az ismerősüket, aki továbbviszi őket a lefoglalt szállásra.

Nem volt idő várakozásra, mert folyamatosan jöttek az újabb és újabb emberek, nemcsak az ülőhely, hanem az állóhely is elfogyott. (A szendvics nem, mert azt folyamatosan hozták hatalmas kosarakban a falubeliek.) Először úgy volt, hogy mi visszük az ideges indiai üzletembert és egy iráni családot. Aztán kiderült, hogy az iráni családban többen is vannak és mire a

család másik fele odaért, addigra megérkezett egy földijük és elvitte őket. Az üzletember is eltűnt valahová, biztos szerzett fuvart. Aztán arról volt szó, hogy afrikai diákokat viszünk, de ők nem akartak elindulni, mert nagyon fáradtak és éhesek voltak. Majd elindultak volna, de kiderült, hogy nem is tudják, hogy hova akarnak menni, valószínűleg Záhonynból mennének vonattal, mert ott vannak a barátaik. Közben beszálltak a kocsiba, azt hitték, hogy odavisszük őket. Aztán átszálltak egy másik autóba, ami elvitte őket a vonathoz.

Ekkor állt elém egy karitászt önkéntes kérdezve, hogy mi történik. Mondtam neki a helyzetet és azt, hogy üres az autónk. Ekkor nagyon megörült, és már hozott is magával egy 7 gyermekes kárpátaljai családot, akik épp akkor érkeztek. A legkisebb gyerek fél éves volt, a legnagyobb pedig 16 éves. Vékony tavaszi kabátban didegtek. Egy-egy kis hátizsák volt a motyójuk. A kicsik vacogtak a hidegben. Már ültettük is be őket az kisbuszba. A másik autóba közben hirtelen szerveztünk két nigériai orvostanhallgatót és öt marokkói diáklányt. Azt nem tudom, hogy ők mit tanultak Ukrajnában, mert annyira ki voltak merülve, hogy pár perc után elaludtak. Így indultunk Budapestre.

Útközben megálltunk az egyik pihenőnél. A nagycsaládos apukával beszélgetve megkérdeztük, hogy mi a

pontos úticéljuk. Mondta, hogy a Keleti pályaudvar, mert egy földije két nappal azelőtt érkezett oda vonattal és ismeretlenek ajánlottak neki szállást. Nekik is biztos ilyen szerencsésük lesz! Bátorságát elismerve mondtuk neki, hogy éjfélre érünk Budapestre, így ha nem kap szállást, akkor a hidegben fognak éjszakázni a gyerekekkel. Persze nem hagytuk volna, hogy ez megtörténjen, így további utunk folyamán telefonálgattunk, hogy ki tud hosszabb távra befogadni egy ekkora családot. A somogyi kis faluban lévő parasztház (reggeli telefon) még aktuális volt. A nagycsalád is örült neki, mert ők inkább a falusi élethez szoktak.

Budapesten a belvárosban kitettük a nigériaiakat és a marokkóiakat. A marokkóiakat a Kossuth téren várták a konzulátusuk munkatársai. A nigériaiaknak mindegy volt, hogy hova mennek, mert megérkezésük után kellett telefonálniuk a törzsükbe való, Budapesten élő testvéreiknek, akik értük jöttek. Albertfalván visszaadtuk az egyik kisbuszt. Az azt kölcsönadó albertfalvi nagycsalád hatalmas adag étellel, kávéval, csomag pelenkával várt minket. A szíves vendéglátás ellenére nem időzhettünk sokáig, mert késő volt már és hosszú út várt még ránk, éjfélkor indultunk Somogyba. Útközben kérdeztük a családapát, hogy miképpen jutott át határon, mert úgy tudtuk, hogy az ukránok

minden férfit besoroznak. Elmondta, hogy ők kis faluban élők, vallásukat gyakorló reformátusok. A lelkészük nagyon tanult ember, lelkiismeretesen végzi a szolgálatát. Amikor kitört a háború, akkor azonnal elkezdte menteni a nyáját. Az ukrán törvények szerint a nagycsaládos embereket nem szabad besorozni, de ezzel a helyi hatóságok nem nagyon foglalkoznak, visznek, akit csak tudnak. A lelkész már tudta, hogy melyik katonai parancsnok tartja be a szabályokat és melyik nem. Így amikor törvénytisztelő parancsnok volt szolgálatban, akkor gyorsan odavitt egy-egy nagycsaládot, hogy kimenekítse őket az országból. Aznap reggel 9-kor szólt a mi utasainknak, hogy pakoljanak, mert pár perc múlva ők fognak indulni. El is vitte őket a határhoz. Megígérte nekik, hogy imádkozni fog értük, hogy minden rendben legyen. A családfő a határ átlépése után még visszajelzett neki telefonon, hogy átjutottak. A lelkész mondta neki, hogy fogadjon el minden segítséget és bízson a Jóistenben. Ne aggódjanak, minden rendben lesz, imádkozik értük.

Leértünk Somogyba. Fűtött ház, puha ágy, teli hűtő várta őket. (Mint utóbb megtudtuk, a falusiak már reggel gyűjtést szerveztek nekik, így arra keltek fel, hogy gyerekruhát, babakocsit, pelenkát, törülközőt hoztak nekik.)

Lehetett látni rajtuk, hogy fel sem fogták, hogy mi is történik velük. Nem kértek semmit, nem terveztek semmit, csak sodródtak az eseményekkel, elfogadva azt a lehetőséget, amit éppen kaptak. A legnagyobb lelki nyugalommal bízták rá magukat és hét gyermeküket a Gondviselésre.

Hazafelé azon tanakodtunk Imivel, hogy valami különös dolog történt velünk. Utólag összerakva az eseményeket egy sor olyan véletlennek tűnő történés, döntés eredményeképpen jutottunk ide, ami rendkívül valószínűtlen volt. Honnét jött az a készlet, hogy elkérje a kisbuszt? Miért éppen akkor engedték át a forgalmat a határon, amikor még nem fordultunk vissza? Miért utazott el mégis mindenki, mire odaértünk? Miért volt az, hogy nekünk óráig kellett egyeztetnünk az utunkat annak ellenére, hogy már hatalmas tömeg volt a befogadóállomáson, és minden autó elment, ami időközben érkezett? Miért pont ma jött a somogyi felajánlás? Gyakorlatilag az egész eseménysor egyetlen sodró lendület volt, ami oda vezetett, hogy ez a család ebben a kis házban térhessen biztonságban nyugovóra. Miért éppen ők?

Egyetlen olyan dolog volt, amit tudtunk róluk és magyarázatot adhatott a történésekre: a lelkészüket értük imádkozott.

Bene Lajos

Hosszú távú segítség a háború elől menekülőknél

Csatlakozzon Ön is az ukrajnai háború
áldozatainak támogatásához!

1356

Hívja az adományvonalat!

Hívásonként 500 Ft-tal
támogatja a háború elől
menekülőket.

**Adományozzon online a
menekülők számára,**
hogy segíteni tudjuk a háború
eseményeit elszenvedő
családokat lakhatási, szociális
és mentálhigiénés
programokkal!
karitasz.hu/Segitene?/Online

Köszönet

Elnézegettem az Albertfalvi Lokálpatrióta Egyesület és a Tinta Kiadó gondozásában megjelent, *Albertfalva 200 éves* című kiadványban az egyik képet, ami „Az első iskola kápolnája” címet viseli. Régi idők hangulata, középén oltár, egyszerű székek, s a széleken a két szobor. – Jól látok? Pont olyan az a két szobor, mint a mostani templomunk Szűz Mária és Szent Antal szobra! Lehetséges ez? Vajon ez csak a festő fantáziájának a műve, vagy tényleg így volt; nem tudom. De tegyük fel, hogy így volt. 1929-ben már ott álltak a szobrok, s látták az albertfalvi hívek buzgóságát.

S a jelen: kilencvenkét évvel később a két szobor ott áll a templomban, s ugyanúgy figyel az albertfalvi hívek buzgóságát, s mosolyognak.

Nagyon sok minden változott ennyi idő alatt, de különösképp az utolsó években.

Igen, a közösségi házra gondolok. Hogy felépült – az maga a csoda! Szerintem ezt még a környezetünkben lakó, az építkezést értetlenül, kívülállóként figyelők is elismerik, olyan példás gyorsasággal készült el ez az épület.

S hogy mennyi munka van mögötte! Szerintem sokan nem is tudják. Ha csak arra gondolok, hogy egy egyszerű felújítás esetében is hány szakember kell? Vízvezeték szerelő, kőműves, villanszerelő, burkoló, festő. S koordinálni, ki, mikor jöjjön, hogy folyamatos legyen a munka, rövid az állásidő, legyen anyag, amikor kell, s legyen, aki meghezza a dön-

tést, amikor valami „meglepetést” talál a villanszerelő a falban... A pénzről nem is beszélve. Előteremteni azt az elképzelhetetlen összeget, ami mindehhez kellett.

De a Jóisten így akarta, s így lett. Megvolt a szándék, az akarat, az elszántság, a szervezőcsapat, a szakemberek sokasága, a támogatás innen is, onnan is (akár eszmei, akár anyagi), s az ellenszél se fújtt – és sikerült.

Sokaknak jár köszönet. Elsősorban Istenünknek, de mindazoknak is, akik ebben részt vettek. A megnyitón már sok köszönetnyilvánítás elhangzott. S most mégis, a magam részéről szeretném köszönetemet nyilvánítani az előző képviselőtestületnek, akik idén letették a megbízásukat.

Magam is voltam képviselőtestületi tag, de anno nem mertünk belevágni ekkora volumenű dologba. Ehhez Henrik atya álma kellett, s töretlen hite, hogy sikerülni fog. S e mögé a lendület mögé felsorakozott a képviselőtestület, akik az elmúlt években szolgáltak, s csinálták. Munka és család mellett, pedig ez „nem volt kispályás” dolog. S még nagyon sokan a hívők közül, akik érezték; ez nekik készül. Ott voltak, s ők is mindent bedobtak, hogy támogassák az ügyet.

Köszönjük! Nagyon!

...S vajon meglesz-e még ez a két szobor újabb kilencvenkét év múlva is? Remélem igen! S biztosan mosolyogni fognak akkor is.

Medgyessy Ferenc

Jézus mindenre képes!

Ha elhiszük, hogy Jézus Krisztus feltámadt – márpedig ez hitünk alapja –, miért nincs bizodalunk ahhoz, hogy elhiggyük Neki azt is, hogy nyugodt szívvel fordulhatunk Hozzá a kisebb dolgainkban is, bízva az Ő segítségében? Miért nem Istenhez fordulunk elsőként, ha valami foglalkoztat, ha valami bánt bennünket? Miért várjuk meg, hogy a baj a közelünkbe férközhessen? Nem Isten engedi meg, hogy baj történjen velünk, hanem mi nem bízunk, nem kapaszkodunk annyira az Úrba, hogy Ő kiemelhessen belőle minket!

Vigyük minél előbb elé tetteinket, gondolatainkat és hagyjuk, hogy megmutassa a kivezető utat! Amikor kérjük a segítségét, Ő mellénk áll és segít. MINDIG. Csak mi vagyunk azok, akik nem mindig halljuk meg az Ő szavát. Ha Istenhez fordulunk kéréseinkkel, az még csak az első lépés, a másodikat valahogy „átlépjük”... Kérünk, kérdezzünk, de nem hagyjuk nyitva a tudatunkat, a fülünket arra, hogy meg is halljuk az Úr válaszát.

Nem biztos, hogy egyszerű úton fog érkezni ez a válasz, de megérkezik egyenesen a szívünkbe-lelkünkbe! Ő nem húz strigulákat, nem számolja a kéréseinket, hanem jelen van és segít. Segít élni, túlélni a földi botorkálásunkat, hogy Isten irgalmában megdicsőülten magához vonjon bennünket, ahol kérés nélkül is Ő lesz minden a mindenben. Ezért támadt fel Jézus, ezért a legnagyobb ünnepünk a húsvét, a FELTÁMADÁS, hogy Óáltala, Ővele és Őbenne legyünk a Vele töltendő öröklétben. Értünk halt meg, a mi üdvösségünkért, hogy mi élhessünk, hogy örök életünk legyen! Ez a világmindenség legszebb, legigazabb és egyben a legnehezebben is befogadható örök Igazsága, amely húsvétkor történt. Meg kell tanulnunk – ha felfognunk nem is lehetséges – feltétel nélkül elfogadni az Isten szeretetét! Erre egy egész életet kaptunk tanulóidőnek. Nem könnyű feladat, és az sem jelent számára kudarcot a küldetésünkben, ha a földi életünkben nem halljuk meg rá a választ...

Húsvéti vallomások

Örömmel tájékoztatjuk kedves olvasóinkat, hogy Erdő Péter érsek úr jóváhagyásával megalakult egyházközségünk januárban megválasztott új képviselőtestülete. Az alakuló ülésen, február 25-én a testület megválasztotta tisztségviselőit. Történelmi jelentőségű döntés született, ugyanis Tandory Judit személyében megválasztottuk az albertfalvi egyházközség első női képviselőtestületi világi alelnökét.

A képviselők névsora, tisztségeikkel együtt tehát a következő:

- Gável Henrik atya (plébános – elnök)
- Tandory Judit (világi alelnök)
- Ágh József (templomatyja)
- Bene Lajos (karitász felelős)
- Horváth Ádám (számvizsgáló)
- Huszti Zoltán (káplán)
- Kiss István (számvizsgáló)
- Miks Imre
- Murányi Kati (liturgikus bizottság vezetője)
- Pernitz Ákos (diakónus)
- Schwarczkopf Bálint (jegyző)

Póttagok:

- Borbélyné Bató Margit
- Szakácsné Ujházy Mária

Az új képviselőtestület tagjai nyilvános fogadalomtételüket március 20-án, vasárnap az este 6 órás mise keretében tették le.

Az új képviselőtestület célja a nagyobb építkezések lezárultával, hogy Isten segítségével egyházközségünk közösségi, lelki építményének megújításában, megerősítésében támogassa Henrik atya munkáját.

A következő oldalakon a világi képviselők fotóit láthatjátok. Bármilyen közösségépítéssel kapcsolatos ötlettel, gondolattal szólítsatok meg minket! Lehet, hogy épp a Ti ötleteitekből születik egy jó kezdeményezés.

Kérjük az imáitokat a képviselőtestület munkájáért és azért, hogy egész közösségünk és annak minden tagja a Szentlélek segítségével egy olyan megújulást élhessen meg, hogy az albertfalvi egyházközség Krisztus jelenlévé válhasson, egy olyan közösségé, ahová jó tartozni, mert Krisztus hiteles tanítványaiként szeretettel vagyunk egymás iránt.

Schwarczkopf Bálint

Testületi vallomások

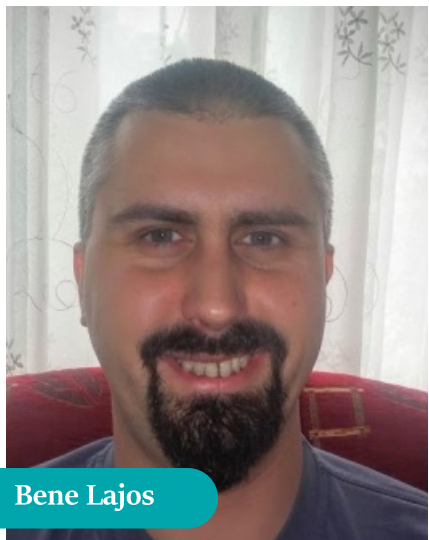
Tandory Judit

Ágh József

Horváth Ádám

Bene Lajos

Kiss István

Testületi vallomások

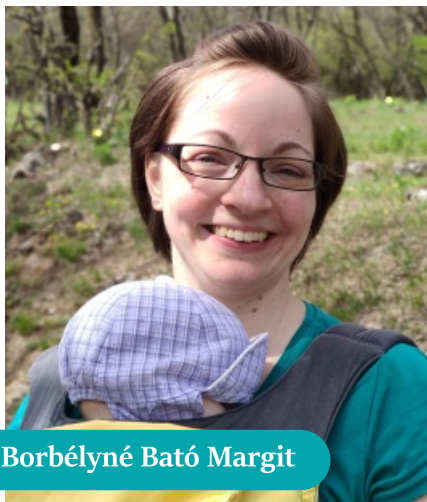
Miks Imre

Schwarczkopf Bálint

Murányi Kati

Borbélyné Bató Margit

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

A „bankpedagógus”

Különleges alkalom – nevezhetném történelminek is – egyházközségünk életében, hogy az újonnan megválasztott képviselőtestületünknek női alelnöke lett. Szerettem volna, hogy jobban megismerjük Tandory Juditot, ezért kértem, hogy meséljen nekünk önmagáról, munkájáról.

Egy vidéki kisvárosban nőttem fel. Gimnazista lányként egészen másképp láttam a világot, mint később egyetemistaként. Azt gondoltam, hogy tanár leszek, mert az lesz a nekem való pálya.

Amikor Budapestre kerültem az ELTE TTK-ra, kitárult előttem a világ. Szereztem ugyan földrajztanári diplomát is, de terület- és településfejlesztő geográfus szakon végeztem. A szakirányú képzésben a pénzügyi tárgyak mindig érdekelték, és szívesen tanultam is ezeket.

Hogy kerültél településfejlesztőként bankba?

Egyetemistaként bankszámlát kellett nyitnom, hogy az ösztöndíjamat át tudják utalni. Az ügyintézők kijöttek hozzánk és helyszínen minden papírmunkát elintézték. A bankkártyáért viszont be kellett mennem a bankba. Amikor beléptem a bankfiókba és körülnéztem, egyszeriben elvarázsolt ez a közeg. Én akkor, ott elhatároztam, hogy ilyen helyen szeretnék dolgozni. Egy darabig lappangott ugyan a tervem, de negyedévesként a különböző közgazdaságtani tárgyak hatására megérett bennem az elhatározás a váltásra. Párhuzamosan, az egyetem mellett elvégeztem a felsőfokú bankképző tanfolyamot is, hogy köze-

lebb kerüljek a bank világához. Az egyik tanfolyami ismerősöm segített elhelyezkedni az egyetem után, és így a Budapest Bankban kezdhettem dolgozni.

Mit csináltál kezdő banktisztviselőként?

Végig jártam az egész számlátrát. Ügyfélszolgálati munkatársként kezdtem, borítékot bontottam, postáztam. Aztán kikerültem az ügyféltérbe, ahol eleinte csak egyszerű feladatokkal bíztak meg, majd egyre több mindennel kellett foglalkoznom. Később rám bíztak egy kisebb csapatot, majd egy nagyobbat is. Így lettem értékesítési vezető, néhány évvel később pedig fiókvezető.

Fiókvezetőként mentem el babázni a kislányaimmal, majd négy, velük töltött év után tértem vissza a bankba. Akkor eldönthettem, hogy fiókvezetőként folytatom, vagy elfogadom a felkínált értékesítés támogatói pozíciót. Az utóbbit választottam, mert az izgalmasnak tűnt. Húsz fiók tartozik hozzám, minden nap más-más kollégával dolgozhatok. Utólag jó döntésnek bizonyult, hét éve dolgozom ebben a pozícióban.

Lebbentsük fel a fátylat a misztikus címről. Mi a jelenlegi munkád lényege?

Úgy fogalmaztam meg magamban, hogy az a küldetésem, és azon tevé-

kenykedem naponta, hogy a magyar társadalomban a pénzügyi tudatosság kultúráján alakítsak. Nekem nincs rá módom, hogy közvetlenül találkozzak ügyfelekkel, és nekik ügyfél-élményt szerezzenek. Arra viszont van lehetőségem, hogy azoknak a kollégáknak, akik az ügyfelekkel találkoznak, olyan technikákat, módszereket adjak át, amin keresztül ők tudnak pozitív ügyfél-élményt nyújtani. A célunk, hogy a bankfiókból úgy távozzon az ügyfél, hogy felismerje mennyire hasznos volt számára ez a látogatás, mert enélkül nem kapta volna meg ezt, vagy azt a szolgáltatást. Amikor számlát nyit, hitelt vesz fel, vagy befektetésben gondolkodik valaki, akkor ne ad hoc válasszon bankot, vagy szolgáltatást, hanem körütekintően tervezze meg azt, hogy számára ez a legmegfelelőbb legyen. Ez egyfajta „pénzügyi misszió” számomra.

Hogy néz ez ki a gyakorlatban?

Elsősorban a fiókok vezetőit támogatom, fejleszttem, hogy hatékony módon fel tudják készíteni kollégáikat arra, hogy azok képesek legyenek azt a bizonyos pozitív ügyfél-élményt tudatosan átadni. Van, amikor közvetlenül a munkatársakkal is dolgozom, de sokkal hatékonyabb, ha a vezetőiket készítem fel. A „kéz” példáját szoktam erre felhozni. A tényéren keresztül könnyebben eljutsz vala-

mennyi ujjhoz, mintha egyenként keresnéd meg őket.

Állandó a kapcsolatom a kollégákkal, mivel egy folyamatban tudok csak hatékonyan dolgozni. Először csak szemlélem a munkájukat, aztán pedig rendszeresen együtt elemezzük ki, és tárjuk fel a hiányosságokat. A folyamat része az is, hogy a tapasztaltak alapján közösen határozzuk meg azokat a módszereket, amik segítik az adott egyén vagy közösség hatékonyabb munkáját.

A munkaidőm kisebbik részében kiscsoportos tréningeket tartok, ahol játékos feladatokon keresztül adom át az ismereteket a kollégáknak. A megszokott környezetükből kimozdítva, lazább formában töltjük el az erre szánt időt, szinte játszva tanulhatnak.

Mennyire tudsz hatékony lenni, mennyire befogadóak?

Akkor végzem jól a küldetésemet, amikor híre megy és egymást bátorítják, hogy jelentkezzenek nálam a közös munkára.

Ez csak akkor sikerül, ha én is meg tudok újulni. Folyamatosan képezem magam, új módszereket, technikákat tanulok én magam is. Például, hogy hogyan közelítsek a kollégákhoz, hogyan tegyem őket befogadóvá, mit adhatok át nekik, hogy sikeresek legyenek, milyen módon tudunk még jobban együttműködni, stb.

Hol van az íróasztalod, hol van az irodád?

A laptoptáskám az íróasztalom és az autó az irodám, mivel utazással töl-

töm az időm egy részét. A Covid időszakban végig otthonról dolgoztam, és online tartottam megbeszéléseket, fejlesztéseket, tréningeket. Eleinte furcsa volt nekem is, de aztán beletörődtem és megkedveltem a hátrányaimmal együtt is. Ugyanez történt itt az egyházközségünkben is. Korábban elképzelhetetlennek tartottuk volna, hogy online módon találkozzanak közösségek. A pandémia alatt is igény volt a jelenléti találkozásra, de ez nem volt kivitelezhető. Így született meg például az Éterbár gondolata, és megvalósulhatott a közösségi találkozás. A kisebb családok csoportok online beszélgetésre vagy hétfői társasjátékra is a technika segítségével kapcsolódtak össze, de jól sikerült az online farsang is.

A Tandory házaspár néhány év alatt aktív tagja lett plébániánknak. Az idők során számtalan program szervezésében és kivitelezésében vettek részt, ami nemcsak ismertséget, hanem az elismertséget is meghozta számukra. Talán ez volt a fő motiváció az emberekben, amikor Juditot beválasztották az új képviselőtestületbe, és így lett a testület világi elnökhelyettese. Kíváncsi vagyok, hogy mindig felhőtlen mosollyal az arcán munkálkodjon. Az Úr adjon neki sok erőt és kitartást, a Szentlélek irányítsa a helyes úton, hogy hivatásában – ugyanúgy, mint a közösségért végzett önfeláldozó munkájában – eredményes legyen. Köszönöm szépen a beszélgetést.

Kiss István

Hogyan kerültek Albertfalvára?

A város másik felén laktunk, és egy nagyobb otthonra vágytunk. Akkoriban sokáig kerestük a helyünket, a közösséget. Eleinte hétfőként visszajártunk szentmisére, családcsoportha a szülővárosomba, de a lányaink születése után ez már megoldhatatlan volt.

A férjem, Gábor véletlenül talált itt a közelben egy nekünk való lakást. És nem csak lakásra, hanem igazi otthonra is leptünk, amikor a költözéssel egyidőben csatlakoztunk az albertfalvi plébánia közösségéhez. Egy idő után több hasonló korú „betelepült” családdal ismerkedtünk itt meg, velük hoztuk létre az Esernyő családcsoporthot. Egyszerűen jól érezzük itt magunkat.

Via Crucis

Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!
Pilátus keresztre küldött engemet:
Fontosabb az evilági hatalom,
S íme gyáván megfutamodott.

Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!
És vállamra veszem keresztemet.
Rettenetesen sajog a szívem,
Ennyi bűnt a pokolra kell vinnem!

Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!
Segíts meg, ne hagyj elesnem!
Gyenge vagyok, magányos és törékeny,
Tebenned találom meg erősségem.

Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!
Őrizzed, kit legjobban szeretek!
Anyám, te mindenkor hű maradsz,
Minden szíven győzelmet aratsz!

Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!
Hálatelt a szívem, mert Simon segített.
Vigyük keresztünket mindannyian,
A mennyország kapuja már nyitva van.

Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!
Veronika enyhíti szenvedésemet.
Szíve hűséges, bátor és kitartó,
Szeretete legyen mindenkor biztató.

Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!
Leránt a bűnös teher, megint elestem.
Ne hagyj, hogy valaha is földajjam,
Fogd a kezem, s tartsd magadnál szorosan!

Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!
Ne engem sirassatok, ki elmegyek.
Ti itt maradtok a Sátán udvarán,
Ézért ríjatok szívetek bánatán!

Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!
A sok bűnnel ne hagy elvesznem!
Bocsáss meg nekik, harmadszorra kérem,
És ha úgy kell, hétszer hetvenhétszer!

Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!
Megalázták, kigúnyolták az Embert.
Adj erőt, hogy elviseljem, érted,
S ezzel megdicsőítselek Téged!

Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!
Értetek szegeztek keresztre testemet.
Tedd vállamra minden szomorúságodat,
Megváltalak, ezért jöttem a világba!

Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!
Bocsásd meg nekik súlyos bűnüket!
Kemény szívük eltakarja szemüket,
Nem tudják, hogy mit cselekszenek.

Anyám, a fiad János: ne hagyj elveszni!
János, az anyád: ne szűnj meg szeretni!
Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!
Beteljesedett, már nyugodtan elmegyek.

Barátaim, ti gondoskodó kezek,
Nem hagytok itt, már nagyon fáj a kereszt.
Kitárt karommal magamhoz öleltem a világot,
S íme, most ölel vesz az édesanyátok.

Sötét a mély, gonosz a csábító,
Bűn tanyája, keservesen vadító.
A kárhozat kapuját bezárom,
Senki se lássa meg, azt kívánom.

Dicsőség az Atyának, alleluja!
Isten Fia feltámadott, alleluja!
Legyőzte az élet a halált, alleluja!
Jézus él mindörökké, alleluja!

Via Lucis

Békesség veletek! Én vagyok, ne féljetek!
Az élőt a holtak között miért kerestek?
Üres a sír! Nézzétek és higgyétek!
Megígértem, visszajövök közétek!

Békesség veletek! Én vagyok, ne féljetek!
Örvendezetek, bár még nem értitek:
Péter, János: a megváltás műve a bűntől,
Nem az evilági hatalomtól old föl.

Békesség veletek! Én vagyok, ne féljetek!
Mária Magdolna az első köztetek.
Bárbíben fölismersz, ha a szíveddel látsz,
Küldd hozzám az összes tanítványt!

Békesség veletek! Én vagyok, ne féljetek!
Az emmauszi úton: még mindig nem hiszitek?
Mózes, Izaiás és más próféták rég
Mind megírták a Messiás eljöttét.

Békesség veletek! Én vagyok, ne féljetek!
Vegyétek és egyétek az én testemet!
Ha lángra gyújt az áldozat,
Menj és hirdesd a feltámadásomat!

Békesség veletek! Én vagyok, ne féljetek!
Erőt és békét hozok közétek.
Amint engem küldött az Atya,
Úgy küldelek én is a világba.

Békesség veletek! Én vagyok, ne féljetek!
Vegyétek bátorító Szent Lelkemet!
Áadtam papi hatalmamot,
Oldozzátok fel a tisztulni vágyókat!

Békesség veletek! Én vagyok, ne féljetek!
A gyászból visszatérve, tedd ide kezedet!
Tamás, hidd és hirdesd mindenhol:
A te Urad, Istened feltámadott.

Békesség veletek! Én vagyok, ne féljetek!
Vessétek ki a hálót, hogy legyen mit ennetek!
Ugyanitt láttátok az első halcsodát,
S most váltok emberek halászaivá.

Békesség veletek! Én vagyok, ne féljetek!
Péter, fiam! Bárányaimat te legeltesd!
Rád emelem Egyházam, te vagy a szikla,
Bizakodón terád tekint egész Róma.

Békesség veletek! Én vagyok, ne féljetek!
Rátok bízom a világban a népeket!
Szeretetek példája vonzza őket hozzám,
Perzselje meg szívüket a Szentháromság!

Békesség veletek! Én most az Atyához elmegyek!
A Szentlélek erővel tölt majd el benneteket.
Egyszer majd az idők végezetén,
Visszajövök, s az Isten mindeneket megítél.

Közösségben várjátok, és buzgón imádkozzatok,
Amíg rátok bocsátom a Szent Vigasztalót!
Fogadjátok magatokhoz Szűz Máriát,
Ő mond mindannyitokért közbenjáró imát.

Az ötvenedik napon, pünkösd ünnepén,
Heves zúgással és izzó lángcsózával kísérvén
Rájuk szállt a Lélek és megoldotta nyelvüket;
Mindenki értette, mert sugárzott a szeretet.

Mickó

Közös-s-égi úton II. avagy körök a vízen

” Teremtsünk embert a mi kép-
másunkra, a mi hasonlósá-
gunkra!” (Ter 1,26)

*Az Isten egy, de három személy. Az emberiséget is személyek közösségé-
nek akarja, amelyek egysége az Ő be-
lénk lehelt lehelete, a Szentlélek
egyesítő erejéből valósul meg; így le-
szünk Isten Fiának, Krisztusnak kép-
másai: fiak a Fiúban.*

*A mi közösségünk közösség az Atyá-
val és a Fiúval, Jézus Krisztussal. Az
Egyház egyszerre közösség Istennel
és egymással. Erre a szentáldozás vi-
lágít rá a legjobban, amely communio
Jézussal, és általa az Atyával a Lélek-
ben, s ugyanakkor egymással is.*

(Barsi Balázs OFM „Most megmarad e há-
rom” Szent Gellért Kiadó)

A karácsonyi cikkben beszámoltunk arról, hogyan készül az Egyház, ezen belül a mi egyházközségünk is a 2023-ban esedékes szinódusra.

Közösségeink több dologban meg-
egyeztek annak érdekében, hogy a
plébánia egy nagy kirakós képként
működjön, aminek sok darabkája
van, mindegyik más és más. Ám
mindegyik elengedhetetlenül fontos
és mással nem helyettesíthető. De
ugyanazt a képet formázzák: Jézus
Krisztus örömhírét.

Következzenek azok a programok,
amikben a közösségek többsége
megegyezett.

- Egyetértettünk abban, hogy
egyezzünk meg havonként egysé-
ges imaszándékban, amiért egyé-
nenként és közösségi összejöve-
teleken imádkozunk. Ezeket a ha-
vi közösségi miséken indítjuk el.
- Fölvetődött a rendszeres lelki töl-
tekezés vágya. Ezek a programok
adottak. Adventben és nagyböjt-
ben Henrik atya rendszeresen tart
vagy szervez lelki napokat. Le-
ányfalura is eljárunk. A családos
táborok is ezt a célt szolgálják. A
közbulső időben gyakran vannak
megújulási estek az OST szerve-
zésében.

- Több közösségben él a közös szentmisek iránti vágy havonta vagy negyedévente. Így újraindítjuk a közösségek szentmiséjét minden első csütörtökön. Ide várunk mindenkit szeretettel. Szóba került a mise utáni agapé is. Ezt elég volna 2-3 havonta megvalósítani.
- Sokan támogatták azt a már korábban felvetődött ötletet, hogy legyen a közösségi összejövetelnek egy egységes témája. Sokat segítené sok közösségnek. Jó ötlet ennek kapcsán a családok tábor lelki ívének továbbmélkedése az év során.

Az elmúlt nyáron a NEK-re készülünk.

Folytatásként mazsolázhatunk a kongresszus előadásából. Az előadók a szentmise és az Oltáriszentség semmi mással össze nem hasonlítható kegyelmi hatását boncolgatják különböző aspektusból szemlélve. A szentáldozást mint kegyelembombát, a szentmisét mint kegyelmi aknamező említi egyikük. Ez összhangban van Bíboros Úr azon szándékával, miszerint az eucharisztikus kongresszus kegyelmeit éltesük és adjuk tovább.

Ahogy a kő beesik a vízbe (ez volt a kongresszus), és a hullámok köröket rajzolva terjednek egyre szélesebben, megmozgatta az egész víztükröt.

Mickó

Mi-NEK-ünk

NEK-ünk újra hallgatás / NEK-ünk megélés

NEK-ünk beszélgetés / NEK-ünk gondolatébresztés

NEK-ünk megnyílás / NEK-ünk imádság

Kerestem a mondatokat, amelyek kifejezhetik az élményt, amelyet a NEK előadások feldolgozása jelent nekünk, de a fenti szavak zakatoltak a fejemben. Valóban ezeket jelenti számomra: meghallgatni, ezáltal megélni azokat a beszélgetéseket, amelyeket akkor, amikor zajlott a kongresszus, nem tudtam. Beszélgetni róla, kiemelni egy-egy részletet, ami elindít bennem, bennünk új és újabb gondolatokat, kérdéseket. Megélni a lelki megnyílásokat, a kérdésfelvetéseket, amelyek ezek nélkül az alkalmak nélkül talán elő sem kerültek volna. Rátalálni olyan imádságra, amiről addig keveset, vagy szinte semmit sem tudtunk, s ami azóta a mindennapjaink része lett.

NEK-ünk újra élmény a NEK!

Pohlingerné Fábián Bernadett

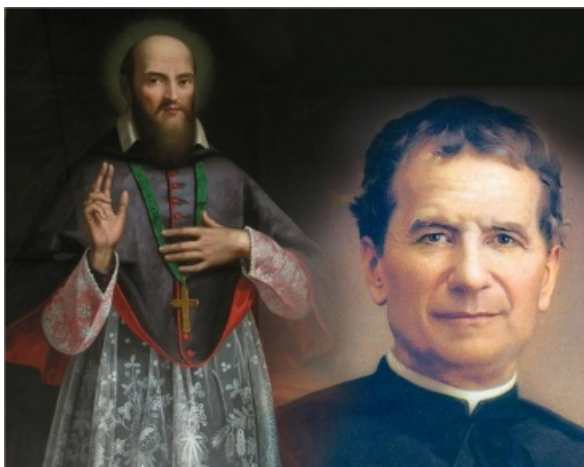
A 2022-es év szalézi strennája „Tegyetek mindent szeretetből, semmit sem kényszerből!” (Szalézi Szent Ferenc)

Számunkra, szalézi animátorok számára, minden évben különleges alkalom, amikor a szalézi rendfőnök – 2022-ben Don Ángel Fernández Artime atya – közlése az adott évre vonatkozó strennát, ami mindig egy adott évre vonatkozó mottó, szemléletet fogalmaz meg, amely zsinórmértékül szolgál mindannyiuk számára és támpontot ad a gyerekekkel való foglalkozásunk során.

Az idei strenna mottóját Szalézi Szent Ferenc adta, aki az egyik legmeghatározóbb példakép volt Don Bosco számára. Életpályájuk számtalan módon rímelt egymásra, amely később megalapozta azt, hogy Don Bosco miért éppen Szalézi Szent Ferencet választotta rendjének névadójául. Mindketten aktívan küzdöttek az Egyháztól eltávolodott lelkek üdvéért és mindketten a mindent át-

járó szeretet eszközt használták céljuk elérése érdekében. Ferenc számtalan mondása fennmaradt, ami ezt az állítást alátámasztja. Az egyik ilyen a szaléziak számára is igen meghatározó: *„Egy csepp mézzel több legyen lehet fogni, mint egy hordó ecettel.”* Ez az elv Don Bosco munkásságában is igen meghatározó volt. A szigorú

regulák és szabályok helyett, melyek rideg közömbösségükkel többnyire csak ártottak, mintsem használtak, a szeretet útját követte és olyan családias, szeretetteljes légkört akart létrehozni, amelybe szívesen hazatérnek az elkallódott lelkek. A strenna mottójára rímelve pedig mindent szeretettel és odaadással tett, soha semmit nem kényszerből oldott meg. Ez az önfeláldozás az, ami igazán nagy szentté tette őt. Példaképe, Szalézi Szent Ferenc is így járt el, amikor az Egyháztól elpártolt lelkekért folytatott áhítatos küzdelmében sohasem az erőszakhoz vagy a kényszerhez nyúlt, hanem mindig a jézusi szeretet erejével lépett fel.

Úgy gondolom, hogy ez az üzenet napjainkban is igen meghatározó. Sokszor a jócselekedeteket kényszernek érezzük, nyűgnek, amit le kell tudni, a munka és a tanulás mellett sokszor nem jut elég idő az igazán fontos dolgokra. Ekkor siet segítségünkre és ad erőt, valamint mutat példát Szalézi Szent Ferenc és Bosco Szent János munkássága és tárja elénk az örök igazságot, amit Szent Pál már a szeretethimnuszban is megfogalmazott, hogy a szeretet mindent legyőz, sosem lehet kényszer. Ez az, ami minket, szalézi animátorokat és minden keresztényt kell, hogy mozgasson akkor, amikor jót teszünk.

Győrik Balázs

albertfalvi szalézi animátor

Élj másokért!

Lelkinap a Don Boscóban

Lelkinapunkat szentmisével kezdtük. Jó volt a templomban imádkozva kezdeni a napot. Az elmúlt időszakban rengeteg hatás érte a gyerekeket. Előbb a koronavírus, most pedig a szomszéd országban zajló háború... A gyerekekben sok feszültség, félelem felgyülemlett, vágyak a nyugalomra és a békére. A szentmise lehetőséget teremt arra, hogy kiszakadjunk a világból és Isten jelenlétében, imádságos szívvel hozzá fordulva megtapasztalhassuk a békét. Fontosnak tartom, hogy a gyerekek megtapasztalják, hogy a Jóistenben való elcsendesülés tudja megadni a lelküknek azt a békét, amit a körülöttük lévő zajos világ el akar venni.

A szentmise után visszamentünk az iskolába, majd a reggelit követően

beszélgetni kezdtünk a keresztútról. A beszélgetés kapcsán a gyerekek megértették, hogy Jézus a keresztútját értünk járta, minden szenvedést, amit akkor átélt, értünk vállalt, hogy megváltson minket bűneinkből és örök életet ajándékozzon nekünk a mennyben.

Ezt követően elindultunk a budafoki kálváriára, hogy együtt végigjárjuk Jézussal a keresztútját. Az elmélyülésben sokat segítettek az osztályfőnök által kinyomtatott szövegek az egyes stációkhoz. Miután felolvasta, mi történik az adott állomásnál, mindig elhangzott a mondat: „*Nézzünk magunkba!*”, majd rövid elmélkedés következett. A gyerekek csendben, nyitott szívvel járták végig az utat, együtt tudtak érezni a szenvedő

Krisztussal. Az imádságos légkör nem szakadt meg, a stációk között mindig énekeltünk. Amikor felértünk a hegyre az utolsó állomáshoz, megható volt látni, ahogy a gyerekek közül többen önként letérdeltek a kereszt lábához, némelyikük a szemét is törölte, úgy megérintődött.

A gyerekekkel együtt imádkozni mindig nagy élmény nekem. Gyakran eszembe jut, amit Jézus mond: *„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, mert ilyeneké az Isten országa.”* Nagy kincsnek tekintem, amikor velük, az ő közösségükben imádkozhatok. A gyermekek nyitott, tiszta szíve sokat taníthat nekünk, felnőtteknek. Időről időre szükség van rá, hogy mindannyian átérezzük, hogy mennyire szeret minket Isten, amit a kereszttel végigjárva megtapasztalhatunk. Úgy gondolom, hogy ebben a nagybőjtben, amikor körülöttünk ennyi félelem szülte gyűlölet, harag van az emberekben, háború a világban, különösen fontos Jézus keresztútját szemlélni, ami hirdeti nekünk a reményt. A nehézségek, fájdalmak, súlyok cipelése után ott van a feltámadás.

Ebéd után elolvastuk Moha bácsi egyik történetét, ami szép zárása volt a lelkinapnak. A történetben a főszereplő kislány nagyon szerette sajnálatolni magát. Alig várta, hogy elmesélhesse mindenkinek, mennyit

szenvedett aznap, hogy mindenkitől hallhassa: *„szegény!”* Amikor belátta, hogy nem helyes sajnálkozást koldulni a környezetétől, elhatározta, hogy győzedelmeskedni fog kicsinyes szokásán. Elment Földigszakáll bácsihoz tanácsot kérni, mire ő csak annyit mondott neki: *„Akkor nem fogod senki előtt sajnálatolni magad, ha nem magadra figyelsz. Mások bajával törődj!”* A kislány innentől kezdve igyekezett másokon segíteni, majd a történet végén úgy sietett barátja megsegítésére, hogy elesett. Több helyen is vérezni kezdett a lába, de ő észre sem vette, csak akkor, amikor szóltak neki.

A mese mondanivalója visszatükrözi azt, ahogyan Jézus a kereszttel járta. Elindult, hogy segítsen másokon, rajtunk. Az úton vérzett keze, lába, de önmagával nem törődve vállalta értünk a szenvedést. Tudta, hogy másokért született, másokért él és másokért kell meghalnia. A mese rávilágít a nagybőjt lényegére: ne a saját sebeinket nézzük, ne mások sajnálatát kolduljuk, hanem másokat segítve és szeretve éljünk, ahogy Jézus tette.

Mindenki örült ennek a lelkinapnak, szükségünk volt már rá. Sikerült egy kicsit elcsendesednünk és elmélyülnünk.

Horváth Mária
tanító

Lelkinap saját keresztútjával

2022. március 23-án, szerdán az osztály nem szomorú ábrázattal és nehéz táskával jött iskolába, hanem vidáman és hátizsákkal. Ugyanis nem az volt a program, hogy a padokban görnyedve tanuljuk a számnevek csoportosítását és matekórán a százalékszámítást, hanem az, hogy lelkinap alkalmával elmegyünk keresztutat járni a Gellérthegyre.

Már az előkészületek is nagyon izgalmasak voltak, mert mindenki saját maga írt vagy rajzolt meg egy-egy stációt. Lelkesen vártuk, hogy ki milyen képpel és szöveggel örvendezteti meg az osztályt.

Tehát ezen a bizonyos szerdai napon 8 órakor már a villamoson zötyögünk, mert fél kilencre oda kellett érünk a Szabadság híd tövébe a Sziklatemplomhoz, ahol szentmisén vettünk részt. A kisebbek (alsósok és

ötödikesek) a Szent Mihály-templomban kezdték a lelkinapot.

A mise nagyon szép volt. Énekeltünk, három fiú az osztályunkból még ministrált is, a felettünk lévő évfolyamból néhány lány pedig olvasott. Mindenki örült, hogy elmentünk: az oda járó hívők azért, mert 50 fős csapatunknak köszönhetően megteltek a padok, mi meg azért, mert megtapasztalhattuk, milyen egy barlang falai között részt venni egy szentmisén.

A kirándulás második programja a gyerekek érdekét szolgálta jobban. Ugyanis elmentünk a csúszdaparkba. Fel- és lemászkáltunk a domboldalon vidám zsvaj közepette. Csúsztunk, másztunk, ugráltunk és egyesek a szép tavaszi időnek köszönhetően még napoztak is.

Ezek után felmentünk a csúcson álló gyönyörű szoborhoz, a Citadellához.

Sajnos nem tudtuk közléről megnézni, mert éppen felújítják, de az alattunk elterülő város káprázatos látképe kárpótolt a sok gyaloglásért.

A következő programpont már a keresztút volt, amit valamennyien nagyon vártunk, hogy végre felolvashassuk a stációkat. Persze volt egy kis szorongás, hogy mi lesz, ha nem sikerül és nem fog tetszeni a többieknek, de utólag szerintem mindenki azt mondja, jó, hogy nem egy internetről leszedett szöveg volt, hanem sokkal személyesebb gondolatok.

A kezdéshez lementünk a Szent Gelért-szoborhoz. Ott lepihentünk egy kicsit, hiszen a meredek domboldal megmászása kifárasztott minket. Felkészültünk az állomások felolvasására, és elindultunk a zöld jelzés mentén.

Mi is hegyen-völgyön keresztül sétáltunk, ahogy Jézus is tette 2000 évvel ezelőtt másik emelkedőkön és lejtőkön. Bár mi nem a Golgotára mentünk, de itt is nagyon szép volt végighallgatni Jézus életének utolsó szakaszát. Keresztutunk vége a Sziklatemplom fölött lévő kereszt volt. Innen is csodálatos kilátás nyílt az alattunk kanyargó Dunára. Azt is a Jóisten ajándékaént éltük meg, hogy végig gyönyörű napsütésben tölthettünk.

És mivel a gyerekek sosem fáradtak, ha játékról van szó, bementünk még egyszer a csúszdaparkba. Vidáman játszottunk, beszélgettünk és felváltva dicsértük a többiek munkáját, amivel hozzájárultak a lelkinap sikeréhez.

Ezután már csak annyi volt a dolgunk, hogy visszavillamosozunk az iskolába, és onnan egyesével boldogan hazamenjünk, mert aznap a tanulásnál százszor izgalmasabb programban volt részünk.

A szép rajzok és a személyes stációk nem sokkal később osztálytermünk lambériáján kötöttek ki, a legjobb helyen. Boldogan gyönyörködünk bennük (meg más idetévedők is) nap mint nap.

Tóth-Oborni Dorottya (6.a)

Harmincéves a Don Bosco, a mi iskolánk!

Elrepült harminc év. Nem tűnik még olyan messzinek, és mégis. Egy pillanatra nyugodtan álljunk meg, és nézzünk vissza! Van mire! Rendszerváltás, István atya, „alapító csapat”, rengeteg ima, nagyon sok önzetlen munka, együttműködés, nevetés, vidámság, szeretet! **Dicsőség és hála Istennek!** Köszönet Verbényi István atyának! Az ő elszántsága nélkül ma nem lenne a MI ISKOLÁNK. Köszönet mindenkinek, akik a saját területükön mindent megtettek, hogy az iskola elindulhasson. Köszönet azoknak, akik már odaát vannak, de munkájuk örökre benne marad a „Boscóban”. Hálával emlékezünk többek közt Bérczi Krisztinára, aki a leendő iskola gazdasági részét dolgozta ki, nem kis munkával! Megkértem néhányat az alapítók közül, hogy beszéljének-e ezekről az időről. Lelkesen mondtak igent.

Bató András

Piarista diák voltál. Hitted-e, hogy egyszer lesz Albertfalván katolikus iskola?

Katolikus iskola létrehozása már piarista diákkoromban, a '60-as években megfogalmazódott bennem. Miután 1991-ben István atyával beszéltünk a felmerült lehetőség megvalósításáról, akkor már tudtam, hogy Albertfalván lesz katolikus iskola.

A KDNP képviselőjeként bejutottál az önkormányzatba. Tagja voltál az „alapítóknak”?

A '90-es választásokon a KDNP jelöltjeként választottak meg az önkormányzatba. Az iskola alapító csapátaiba nem kerültem be, mert az összeférhetetlen lett volna a képviselői tisztséggel.

Mint önkormányzati képviselő, hogy tudtad segíteni az iskola létrehozását?

A KDNP-ben a katolikus iskolák létrehozásának pártbeli képviselője, megbízottja voltam. Az önkormányzat éves költségvetését a törvény szerint kétharmados többséggel kellett megszavazni. Ezzel akkor a baloldal nem rendelkezett. Ha úgy tetszik, „nagykoalícióra” volt szükség. A patti helyzet feloldására a baloldal nem nyilvános háttértárgyalásokat kezdeményezett az önkormányzatba bekerült pártok képviselőivel. Ezen megállapodások egyik eredménye volt, hogy a KDNP által szorgalmazott katolikus általános iskola épületét és pénzügyi működési feltételeit a XI. kerületi önkormányzat biztosította. Ezt diszkréten tudattam István atyával is. Ezek után került sor 1992. január 30-án az önkormányzat formális képviselőtestületi döntésére.

Mi volt a legnagyobb nehézség, amivel találkoztl?

Előfordult, hogy akár tudatlanságból, akár tájékozatlanságból emberek olyat szóltak, ami nem használt az iskola megvalósításának. De valószínű, hogy Don Bosco helyretette azokat.

Mire emlékszel vissza a legszívesebben?

Egyházközségünk szakértőire. Ők az iskolaalapítás jogszabályokban előírt feladatait példásan teljesítették.

Nagyon belém ivódott az a kép, amikor a kerület vezetése, nagyon-nagyon ünnepi ruhában itt volt az első évnyitó szentmisén.

Mit üzensz a mai, vagy leendő „boscósoknak”?

Azt a boldogságot szeretném látni a szemükben, mint amilyen az induláskori „boscósok” szeméből sugárzott!

Petrekovich Perjés András

Hogyan érintett az iskola alapításának gondolata?

Természetes volt számomra mint egyetemi oktatónak. Máshol is volt ilyen szándék, de nem sikerült a megvalósítás. Többeket felkerestem, és megtudakoltam, hogy hol bukták el.

Hittél benne, hogy meg lehet szerezni egy olyan iskolát, ami sosem volt egyházi?

A családomban sok minden volt, amire büszke vagyok. Édesapám, aki 12 éves koromban meghalt, belém nevelte, hogy kötelességed van a Házád, az Egyházad, és a Családod felé. A családom egy része pedagógus volt. A nevelés az iskolában kezdődik, 6 éves kortól. Így természetes volt az iskoláért küzdeni.

Hogyan kerültél bele az „alapító csapatba”?

A templom gondnoka voltam akkor, és István atya, aki gyerekkorom óta ismert, felkért rá. Én kaptam Takács Nándor székesfehérvári megyéspüspök úrtól megbízólevelet, így a püspökség és az albertfalvi plébánia részéről csak nekem volt a hivatalos szervek felé teljes körű nyilatkozattételi és intézkedési jogom.

Az akkori rendszerváltó légkör mennyire volt kedvező vagy akadályozó?

Az iskola alapításánál az önkormányzati képviselőtestületet meg lehetett győzni. Igaz, hogy több kis akna volt az úton, de sikerült azokat kikerülni.

Milyen volt az „alapító csapattal” együtt dolgozni?

Az „alapító csapat” nagyon jól dolgozott velem. Ennek a sikere, hogy az iskola most működik.

Volt-e, történt-e valami, amin meglepődtél, amire nem számítottál?

Nem számítottam arra, hogy egy régi ismerősöm megjelenik abban a csapatban, akik a TV-ben egy 3 x 1 órás műsort terveztek az egyházi iskolák alapítói ellen. Nem csak én lepődtem meg, hanem ő is, és a zavarodottsága kiült az arcára. Úgy éreztem, hogy nyeregben vagyok.

Mire emlékszel vissza legszívesebben az akkori időkből?

Arra, hogy egy lépéssel mindig az iskola ellenzői előtt jártam. Most azért örülök ennek, mert az iskola folyamatosan és eredményesen működik. A fáradságunk nem veszett kárba.

Milyen következtetéseket vontál le az iskola beindításáig eltelt időszakról?

Nagyon büszke vagyok arra, hogy sikerült az iskola részére egy olyan épületet megkapni, ami korábban soha nem volt egyházi tulajdonban. Egy olyan időszakban, amikor korábbi egyházi tulajdonokat sem lehetett visszakapni.

Mit üzensz a mostani és a leendő „boscósoknak”?

30 év távlatából... Legyenek büszkék, hogy a Don Bosco iskolába járnak/jártak és itt tanultak meg írni, olvasni, számolni és gondolkodni! Hajrá ifjúság, tiétek a jövő!

Rózsáné Czigány Enikő

Hogy kerültél bele az iskola „alapító csapatába”?

1990-ben Verbényi atya meghirdette, hogy szeretnének egy katolikus iskolát létrehozni. Ehhez szervez egy szakmai csoportot, akik segítenék az ő munkáját. Így jelentkeztem.

Te dolgoztad ki az iskola pedagógiai programját. Elmondanád, mit jelent ez?

Amikortól már lehetett a szakmai oldalt szervezni, akkortól voltak a bizottságban pedagógusok, elméletben pedagógiával foglalkozók – ez voltam én – és gyakorlati pedagógusok, akiknek nagyon fontos szerepük volt, mert be kellett nyújtani egy pedagógiai koncepciót.

Az elmélet kidolgozása volt az én feladatom, az összes többi, ami a tantárgyához kötődött, azokat a munkacsoport sok tapasztalattal rendelkező tanítói és szaktanárai dolgozták ki. Mindenki az egyházközség tagja volt! Olyan jó együttműködés alakult ki, hogy ilyen szeretettel és lelkes együttműködésben azóta sem voltam gyakorló pedagógusokkal. Ez egy nagyon szép időszak volt, amire örömmel és szívesen emlékszem vissza.

Úgy tudom, hogy a tanárok kiválasztásánál te is ott voltál.

Az 1992. január 30-i önkormányzati ülés után, ahol megszavazták az iskolát, következett a tantestület kiválasztása. Emlékeim szerint Kiss-Rigó püspök atya, István atya, még egy atya, akit nem ismerek, Bérczi Kriszti a bérek ügyében, és én voltam jelen. Először az igazgatói pályázatokat kellett eldönteni, majd a kiválasztást követően már az igazgatónő is tagja lett a tantestületi tagok pályázatait és meghallgatását végző bizottságnak. Fontos szempont volt, hogy a vallásukat gyakorló, és a hitüket a tantárgyukba beépíteni tudó pedagógusok legyenek!

Negyven év kommunista diktatúra után ez kihívás volt számodra?

Amikor ebbe a csoportba az ELTE egyetemi adjunktusaként bekapcsolódtam, mindig a szeretetet próbál-

tam közvetíteni, de nem gondoltam volna, hogy ez más. Azt gondoltam, hogy átteszem azt a szemléletet, amit Kerényi atya, akinek a közösségében felnőttem, belém plántált, és a szüleim megerősítettek. Miután megtudták, hogy bekerültem ebbe a csoportba, velük beszélgetve mindig tudtak tanácsokat adni úgy is, mint pedagógusok, és úgy is, mint volt egyházi iskolák diákjai.

Milyen volt az „alapító csapattal” dolgozni?

Ez egy nagy együttműködés volt, és jól éreztem magam benne. Amikor este 11-kor végeztünk, és másnap korán reggel már a hallgatóim elé kellett állnom, akkor is örömmel mentem haza.

Mire emlékszel vissza szívesen?

Mindenre! Nagyon sok embert megismertem. Olyan embereket, akikkel később is együtt dolgozhattam, gondolkodhattam. Már nem itt lakom, de azért Albertfalva az életemnek egy nagyon szép időszaka volt.

Mit üzensz a mai és a leendő „boscosoknak”?

Ismerjék meg Don Boscót, az ő lelkiiségét, és azt adják is át pedagógusként a diákjaiknak, szülőként saját utódaiknak!

Ábrahám Béla szalézi atya

Hogyan fogadta a hírt, amikor az előjárója közölte, hogy a Don Bosco iskolába helyezik hittantanárnak, ráadásul egy frissen induló katolikus iskolába?

Meglepődve. Szombathelyen voltam novícius, de már felszentelt papként. P. Havasi József tartományfőnök atya augusztus elején jelezte, hogy ide kerülök hitoktatónak, de az óbudai rendház lesz a közösségem. Azt is elmondta, hogy az 5-7. évfolyamban fogok tanítani, heti 10 órában. Megszabták azt is, hogy csak heti három nap jöhetek. Kiemelte, hogy dr. Verbényi István plébános atya kért tőle segítséget, és megbeszélték, hogy nem káplán leszek, hanem iskolai hitoktató.

Mik voltak az első benyomásai Albertfalváról, a plébánosunkról, az itteni hívekről?

Rögtön érezhető volt, hogy ez egy lelki és szellemileg színvonalas közösség, értékes hagyományokkal. István atyával először korrekt munkakapcsolatunk volt, de miután félig a plébániára költöztem, ez már szinte baráti volt. Nagyon elkötelezett volt az iskola iránt, mindig számíthattunk a támogatására. Egy idő után gyakrabban miséztem, gyóntattam itt, sőt a képviselőtestület ülésein is részt vettem. Lokálpatrióta és igényes közösségbe kerültem, akik javaslataikkal vagy éppen bírálataikkal is sokat segítettek. Elfogadottnak érezhettem magam.

Mi okozta Béla atyának a legnagyobb nehézséget az iskola beindulásánál?

Először is nehéz volt a kétlaki élet, egy szerzetes nem erre készül. A harmadik tanévben, amikor osztályfőnök lettem, elértem, hogy a hét első felében a plébánián lakhattam. Akkor kezdhettük el a vasárnap esti ifjúsági miséket és hétközi esti ifjúsági hittanokat. Így lehetett már kapcsolatom a szülőkkal is, beindult a szülőhittan.

A tanári karral hogy alakult ki az együttműködés, hiszen ők nem is ismerték a szalézi rendet, annak lelkiségét?

Az első év nehéz volt. De aztán elindultak a beszélgetések, és mindenki nyitott volt. A szalézi rendet nem ismerték, de Don Bosco életéről, stílusáról sokan olvastak. Sokan nagyon lelkesedtek. Belőlük és néhány szülővel meg is alakítottuk a Szalézi Munkatársak csoportját, hivatalosan is.

Mire emlékszik legszívesebben az itt eltöltött hét évből?

Az iskolán kívüli szabadidős és lelkipásztori programokra. A nyári és téli táborok, a Vidámság Napja és más közösségi események, kirándulások maradtak főleg emlékezetesek.

Mit üzen a mai Don Bosco iskola tanári karának, a diákoknak és a szülőknek?

Fedezzék fel maguknak Don Bosco személyét, életét, és azon keresztül az ő gondolkodásmódját, hitét! Ez ma is aktuális, ma is segít, ma is erőt és reményt ad.

Kiss Gábor

Gondoltad-e valaha, hogy egyszer lesz Albertfalván keresztény, katolikus iskola?

Az albertfalvi katolikus iskola a rendszerváltásnak köszönheti létrejöttét. Mivel sokan, köztük én sem láttam előre a rendszerváltást, álmomban sem gondoltam volna, hogy lesz iskolánk.

Te, aki piarista diák voltál, mennyire hittél benne, hogy sikerül „megcsinálni”, elindítani egy keresztény iskolát Albertfalván?

A rendszerváltás után élénken figyelek a katolikus iskolák megindulását országszerte. Mivel nagyon bizonytalan volt az iskolaalapítások jogi háttere és az új iskolák jogi-pénzügyi státusa, a szervezés közben inkább attól tartottam, hogy a képlékeny jogi és pénzügyi szabályokat számunkra kedvezőtlenül értelmezik a döntéshozók. Szerencsére itt a XI. kerületben kedvező volt a politikai környezet.

Hogyan és mikor csatlakoztál a „kezdő csapathoz”?

Nem emlékszem pontosan, csak arra, hogy egy szombati nap délelőttre hívott István atya bennünket össze a plébániára.

Mi volt számotokra a legnehezebb helyzet, amivel szembe kellett néznetek?

Talán a feladat sokrétűsége. Egyszerre kellett az épületet megszerezni, tanárokat és diákokat toborozni, valamiféle tanmenetet kidolgozni, pénzügyi tervet készíteni, az anyagi feltételeket biztosítani. És még érdekes volt az a helyzet is, hogy itt nálunk Albertfalván nem egy korábbi egyházi iskola került vissza egyházi kézbe.

Volt-e valami, ami csak a te feladatköröd volt?

Elvégeztem mindig, amit éppen megbeszéltünk, arra konkrétan emlékszem, hogy a leendő tanárok felvételi beszélgetése során én kaptam azt a feladatot, hogy érdeklődjem a

beszélgetés végén a jelentkező tanárok fizetési igényeiről.

Mi az, amire a legszívesebben emlékszel vissza?

Kedves emlék, hogy amikor egy tájékoztatót hirdettünk meg az iskola tervéről, a templom zsúfolásig megtelt. Akkor már biztos voltam, hogy érdemes volt belevágnunk a katolikus iskola megalapításába. És nagyon lelkesítő volt a szervezőtársak fáradságot nem ismerő tenni akarása.

Ennyi év után mit üzensz a don boscósoknak?

Mivel a Don Bosco végül is egyházközségi alapítású iskola, szomorúan látom, hogy most nagyon laza a kapcsolat az iskola és az albertfalvi egyházközség között. Tudom, a jogszabályok jelentősen megváltoztak az elmúlt három évtizedben, de szeretném, hogy az iskola és az albertfalvi egyházközség erőteljesebben működjön együtt a jövőben.

Az idén 30 éves Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola alapításának felidézését az Egyházközségi Levél Úrnapi számában a frissen megnyitott iskolában dolgozó tanárok visszaemlékezéseivel folytatjuk arról az izgalommal és lelkesedéssel teli kezdeti időszakról.

Fejes Imre

A régi Albertfalva boltjai

Kép: Fortepan / FŐMTERV

A házunk Albertfalva község egyik utolsó épületeként az öreg temetőtől néhány lépésre, a mai buszvégállomás közelében épült. Így a falu „központja” – albertfalvi mércével elég messze – tőlünk egy HÉV-, illetve villamosmegállóra esett. Ha bármi ügyes-bajos dolgunk akadt s el akartuk intézni, csak annyit mondtunk, „bemegyek a faluba”.

Az iskolába szintén a „faluba” jártam, odafele menet mindig beugrottam a templomba egy rövid fohászra. Talán harmadikos lehettem – már tudtam valamennyire írni, olvasni – amikor egyik alkalommal váratlanul megszólított az utcánkban lakó Teész tisztelendő úr: „Te gyerek, ha már naponta úgyis erre jársz, nem volna kedved ministrálni?”

Ettől kezdve a kora reggeli ministrálás szigorúan hozzátartozott a reggeli napirendemhez.

(Akkoriban hétköznapi reggel Albertfalván három csendes, harmincperces szentmise volt, a hétórairól kényelmesen beértem az iskolába.) Az általánosból kinőve ez a reggeli program természetesen elmaradt, viszont a templom naponkénti meglátogatása már annyira hozzátartozott az életemhez, hogy Óbudáról hazafelé rendszerint nem a lakásunkhoz legközelebbi HÉV-megállóban, hanem a korábbi nál, a Csercsics Márton vendéglőjénél fejeztem be az utazást.

A Fő utcán, a nagy kereszteződésben egy korombéli gyereknek mindig akadt néznivaló, sőt, ha maradt valami zsebpénzem, még tudtam a Stipits cukrászdában egy-két gombóc fagyit, jobb esetben egy szelet süteményt nassolni. A hatvanas évekre már államosított cukrászdát mindenki még a régi tulajdonos nevére Stipitsként emlegette.

Emlékeim szerint egy gombóc fagylalt 50 fillérbe, a krémes egy forint húszba került.

Nem felejtkezhetem el megemlíteni a cukrászdával szembeni sarki Tejcsarnokot, bár oda viszonylag keveset jártunk, szüleim a friss tejet leginkább Csomós bácsiék esti friss fejéséből hozták. Ebben a tejcsarnokban a mindig mosolygós Ilonka néni nagy gyakorlattal, alumíniumkannákból mérte ki – néhány kedves szó kíséretében – a tejet, tejfölt. Másodikos középiskolás lehettem, amikor megjelentek a keménypapírral lezárt tejesüvegek, de ezt az üveges tejet éppúgy fel kellett forralni, mert különben igen hamar megsavanyodott. Jól emlékszem a Tejcsarnok szomszédságában lévő kis rövidáru üzletre, ahol a mennyezetig érő polcokon zsúfolva várták vevőiket a színes fonalgombolyagok. Ebben a piciny üzletben Aranka néni kínálta portékáit.

A mellette lévő, már említett Csercsics vendéglőt megvallom, ritkábban, legfeljebb sátoros ünnepeken láttam belülről, ugyanis ilyenkor küldtek oda szüleim egy-két flaska vörösborért. A vendéglőt 1951-ben államosították és azonnal Kékflaskóra keresztelték, de ezt a nevet az albertfalviaktól sohase hallottam. Az 1973-ban lebontott vendéglőt napjainkig Csercsicsként emlegetik.

Három fodrász működött ekkoriban a faluban, két borbély és egy női fodrász. A Csercsics vendéglő után a körtér felé, azaz észak felé sétálva a szerény női fodrászüzletet pillanthatam meg, itt a hajszárító búra alatt lányok, asszonyok ücsörögtek.

Közeledve a mozihoz megcsapott a Búzás pékségből kiáradó frissen sült kenyérnek semmi máséhoz nem hasonlítható kellemes illata. A hatvanas években már egyre kevesebben, de a

A Stipsits cukrászda és a mellette sorakozó boltok, 1969

Kép: Fortepan / FŐMTERV

Fő út (Fehérvári út)		Építész utca	
Kőkereszt	Gyógyszertár	Slágerbolt	
Szegeti mozi	Községháza, geológiai technikum	Patyolat	
Háztartási bolt	Könyves stand	Borbélyüzlet	
Búzás pékség	PIAC		Horváth hentes
Fodrász			
Csercsics vendéglő			
Rövidárubolt			
Tejcsarnok			
ISKOLA		Albertfalva út	
		Stipsits cukrászda	
		Hudecz és Kalina kárpitosok	
		Trafik	
		ÁPISZ	
		Orgona vendéglő	

forradalom előtt és után még néhányan ragaszkodtak a házi dagasztáshoz. Édesanyám elvétele szintén dagasztott, amit aztán szakajtóban, kendővel gondosan letakarva vittünk Búzás úr sütödéjébe. Valószínű, hogy tőle már évekkel azelőtt elvették az iparengedélyét, de a Csercsicshez s a Stipsitshez hasonlóan a név napjainkig hozzánőtt. A mozi plakátjainak nézegetése közben a szomszéd háztartási bolt jellegzetes, semmihez sem hasonlítható fanyar illata társult.

Miután alaposan áttanulmányoztam a moziműsort, gondosan végignézttem a színes reklámokat, plakátokat, keresztet vetettem a járda szélén a kerítésbe épített kőkereszt előtt. Ez a kereszt áll ma a plébániánk kerítésénél.

Aztán átmentem a HÉV síneken a Fő utca túloldalára, visszafelé elindultam a Keresztély patikához. Vegyésztanulóként különösen érdekelt az üvegcséknek, mozsaraknak iskolám laboratóriumához hasonló látványa. Az orromat a kirakatüveghez hozzányomva kíváncsian és hosszasan bámultam az ott folyó munkát. Béla bácsi, a főnök, ha az üvegportálon át meglátott, kedvesen intett – néha be is hívott – hiszen családunkat személyesen ismerte. Nemcsak azért invitált, mert nagyapám kétnaponta borotválta, hanem mert Albertfalván Béla bácsi mindenkit ismert. Gyógyszerre, akárcsak az élelmiszerre, mindenkinek szüksége volt, és a legközelebbi gyógyszertár csak Budafok központjában működött.

A patikától nem messze álló emeletes községháza Albertfalvának Budapesthez csatolásával elvesztette funkcióját, hogy majd több mint két évtizeden át geológiai technikumként, oktatási célokat szolgáljon aztán.

A Tejcsarnokkal és Csercsiccsel szembeni sarki „kispiacon” úgyszintén volt bőven látnivaló. A jónéhány zöldséges stand mellett ritkaságra, egy szerény könyves standra emlékszem. Hat évtizeddel ezelőtt mi fiatalok, gondolom, a mainál sokkal többet olvastunk, tanultunk. Emlékeim szerint a villamoson, akinek jutott ülőhely, rendületlenül a könyvét bújtatta, az okostelefon majd fél évszázaddal későbbi találmány. A rendszerint zsúfolt HÉV-en aki ült, elégedetten merült a könyvébe, hisz kényelmesen utazott, nem kellett „túljázni”. (Édes Istenem, tudja még valaki, mi az: túljázni?)

A piaci könyvárussal néhányszor beszédbe elegyedtem, alkalmanként – ha volt három-négy forintom – vettem magamnak egy-egy valóban „olcsó” könyvet.

Budafok felé nézve a Fő utca túloldalán, a kereszteződésen túl nagy transzparens hirdette: „Slágerbolt”. Ezt a mindenféle textilárut forgalmazó – akkori mértékkel óriási – üzletet valahogy mindig kerültem, egyrészt azért, mert a kínálata nemigen tartozott érdeklődési körömbbe, másrészt ebben a házban született fodrász nagyapám, aki sokat mesélt gyermekori éveiről. Nem lehetett könnyű neki megszokni, hogy nagy lakásuk tisztaszobájában nap mint nap a leárazott holmikért vásárlók tülekedtek. Dédnagyapám sógorával együtt a XIX. század végén építette a mai Fegyvernek utcáig érő hatalmas házat, mivel akkor Albertfalva módosabb lakói közé tartoztak.

Az albertfalvi kispiacon, 1960

Kép: Fortepan / Belházy Miklós

Ehhez képest borbély nagyapámnak a kisajátítás után, a Slágerbolttól néhány méterre fekvő kis borbélyüzletét a tanácstól kellett bérelni, állandó rettegésben azzal, meddig maradhat a valamikori saját tulajdonában. Ha csak néhány pillanatra is, de sohasem felejtettem el beköszönni láncdohányos nagyapámhoz, aki ilyenkor felcsillanó szemmel üdvözölt és gyakran megkért: „Lackó, ha már itt vagy, nem ugornál át a szemközti trafikba egy pakli cigarettáért?” Kérését lelkesen teljesítettem – szinte már vártam – hiszen kedvelt szivarkájának, az „5 ÉVES TERV”-nek vásárlása után maradt néhány fillér kedvenceimre, a Fruttira vagy a Dianás sósborszeszes cukorkára. Ma is emlékszem a trafikos bácsira, mert gyerekként nagyon furcsálltam sebhelyes kezét.

Albertfalván, az asztalosok őshazájá-

ban a mesterek a fotelokat, székeket, diványokat kárpitozás nélkül szállították, de másfél száz év alatt az itteni bútorok huzatjai a leggondosabb kímélet ellenére is elhasználódtak. Ezekből a kisebb-nagyobb javításokból élt a trafik melletti apró műhely két kárpitos, Hudecz és Kalina úr. A keresztneveikre, arcvonásaikra sajnos már nem emlékszem, csak a fémrugók közötti lelkes munkálkodásuk sejlik fel a múlt ködéből.

Ki tudja, hányszor vettem füzetet, itatóst és más papírárut a Trafik melletti piciny ÁPISZ-ban. Mesélhetnék még a trafiktól Budafok felé nem messze, a mai piac helyén álló Wittmann úr valamikori kocsmájáról, ami ezekben az években már Orgona presszóként volt ismert. Tulajdonosának nagy jóindulattal engedélyezték, hogy a régi lakása melletti

„fészkerben” szódavizet gyárthasson. Wittmann úr fia, Jancsi osztálytársam volt, kis számárfogatukkal hetenként rendszeresen megfordultak községünk mellékutcaín, hangosan kiabálva: „szóóódás”. A valamikori híres kocsmá jómódú tulajdonosa filéres gondokkal küzdve jellegzetes kordélyával még másfél évtizeden át árulta a szikvizet.

Szokásos sétámat befejezve a legritkább esetben szálltam vissza a HÉV-re, villamosra, rendszerint gyalogszerral bandukoltam hazafelé, nem elfelejtve beköszönni a kedves templomomba. (Akkoriban a magamfajta albertfalvi fiúk, férfiak, ha elmentek a templom előtt, megemelték kalapjukat, vagy keresztet vetettek.)

Középiskolás délutáni sétáim óta elmúlt hatvan esztendő. Albertfalvának az imént említett részére nem lehet ráismerni. Jövőre lesz ötven esztendeje, hogy módszeresen elkezdtek a Fehérvári út bontását. Nagyon nem bántuk, mert a másfélszáz éves házak bizony igen szegényesnek, korszerűtlennek számítottak. A szanálással viszont eltűnt fiatalságomnak egy felejtethetetlen része.

Írásom elején említettem, az első lelegzetvételeimet Albertfalva levegőjéből szippantottam. Valószínűleg azonban a földi árnyékvilágot nem ott fogom elhagyni. Ugyanis a „falu” déli határában álló házunk szüleim

halálával, lányaim kiröppenésével túl nagyoknak bizonyult. Mindenképpen ragaszkodtunk volna a „szülőföldemhez”, de a sors másképpen akarta. Új lakásra a városrész mindenkori határától északra egy „kőhajításnyira” leltünk. De jure tehát tíz esztendeje, hogy kelenföldinek számítok, de a szívem már örökké Albertfalváié.

Egyik utolsó televíziós beszélgetésem alkalmából a riporternő váratlanul nekem szegezte a kérdést: „Szerinted hogy fog kinézni száz-kétszáz év múlva Albertfalva?”

Hirtelen zavaromban alig tudtam valamit kinyögni. Megvillant gondolatomban, mit válaszolhatott volna egy ilyen kérdésre a kétszáz évvel ezelőtti első telepes? Ő, aki ha Budára el kívánt menni, előbb a kocsjába befogta a lovat, most pedig mi vidáman röpökdünk a világ bármelyik részébe.

Ha autónk közeledik a lebontott régi városrészhez, emlékeimben újra és újra felsejlenek a régi házak, üzletek. De ne kerüljem ki a kérdést, hogy néz ki Albertfalva száz év múlva? Sok mindent – köztük számtalan butaságot – mondhatnék, de az igazság az, fogalmam sincs. Annyit viszont nagyon, de nagyon szeretnék, ha az akkor élő polgár végiggurul (repül) a mai Albertfalva utcán, egymással szemben rendületlenül ott álljon a templom és az iskola.

Sümegh László

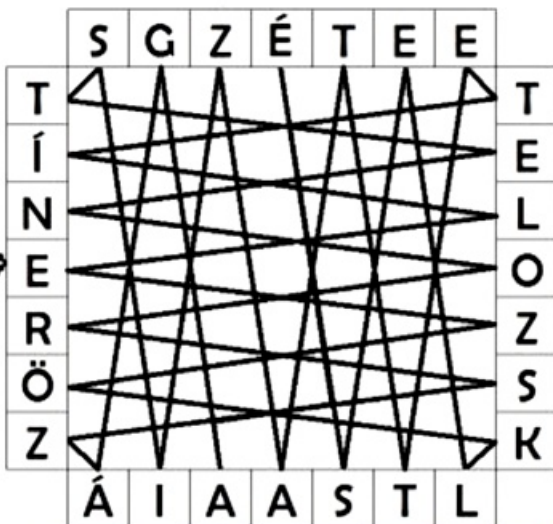
Húsvéti feladványok

Beteljesedett az idő...

– hirdeti Jézus. A mondat folytatását ki kell bogozni, de hol a fonal eleje? Írd le a megfejtést! (Mk 1,15)

Beteljesedett az idő...

Húsvéti báránycák

A bárány Jézus szimbóluma, aki húsvétkor feláldozta magát értünk. A Gyereksarok három oldalán tíz kisbárány rejtőzött el. Megtalálod-e mind a tízet?

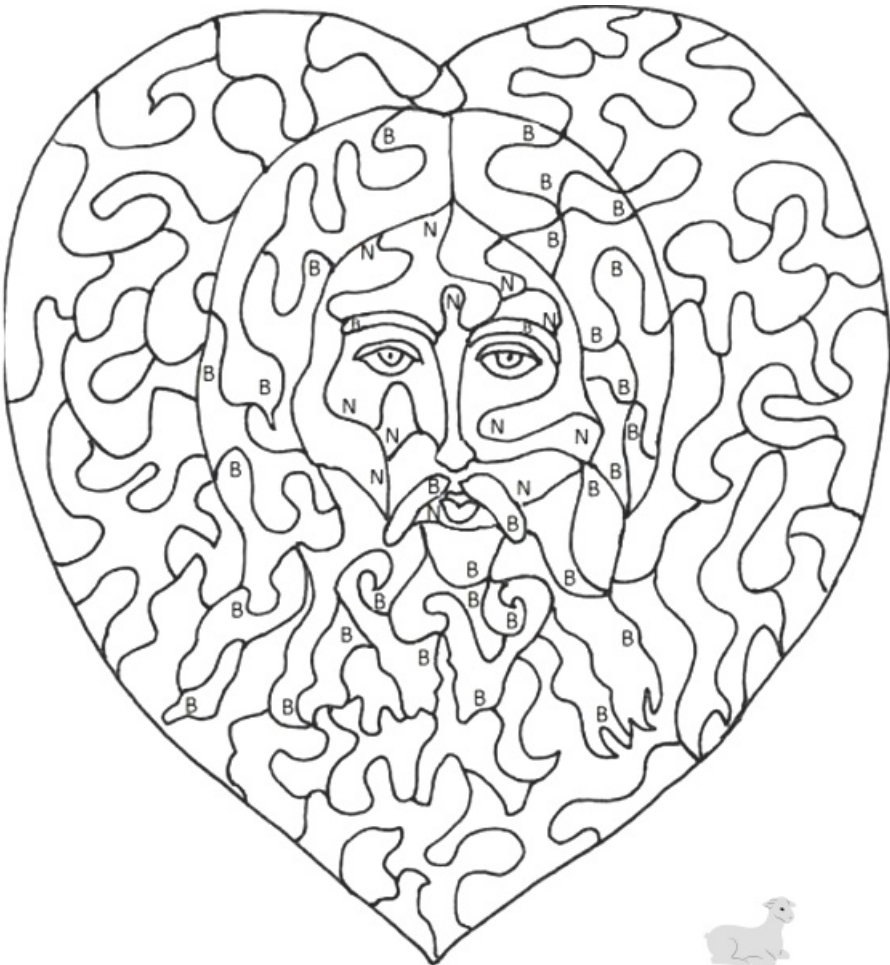

Húsvéti színezők

Szívbe írt törvény

Narancs és barna színekre lesz szükség. Színezd ki a mezőket a színek kezdőbetűjével megadott színnel! A betű nélküli mezőket tetszésedre bízom. Ki lakik a szívünkben?

Színes tojások

Színezd ki a húsvéti tojásokat!

Ismered a templomot?

Új rovatunkban a templomunk megismerésére, felfedezésére hívjuk nem csak a gyerekeket, hanem minden kedves testvérünket! Nyereménnyel jutalmazzuk azt, aki egy éven át mind az öt feladvány helyes megoldását beküldi.

Az első feladványban két szívet és egy arcot kell megtalálni a templomban. A megfejtéseket, vagyis egy rövid leírást arról, hogy melyik részlet hol található, az **albertfalvi.templom@gmail.com** e-mail címre kérjük beküldeni a következő lapzártáig, azaz **2022. május 22-ig**.

Borbélyné Bató Margit

Igen,
a mi bűneinkért
szúrták át,
a mi
gonoszágainkért
törték össze;
a mi
békességünkért
érte utol
a büntetés,
az ő sebei
szereztek nekünk
gyógyulást.